

การปะทะกันของคนตีสองหน้า

2

腹黑和腹黑的终极对决

ซีเหอชิงหลิง
羲和清零
เจียน

เซวี่เหลียน
แป

Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

 @Lilac.Novel

 @Lilac_Novel

กดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

ในตอนนี้ การปะทะกันของคนตีสองหน้าก็เดินทางมาถึงเล่มที่สองแล้วนะคะ ตัวละครอย่างซิววีและฟูเหียนเชิงก็ยังคงตีสองหน้าใส่กัน แม้ว่าความรู้สึกที่มีให้แก่กันในตอนนี้จะเป็นมากกว่าเพื่อนคุยออนไลน์รายปี ทว่าทั้งคู่ยังคงเอาเชิงกันอย่างไม่ลดละ แถมยังมีตัวแปรเป็นคุณพ่อซีหยวนเจิงที่ชักชวนให้ฟูเหียนเชิงไปเรียนเป็นเพื่อนกับซิววีที่อเมริกา ทั้งคู่จึงต้องทำสัญญาการให้บริการฉบับใหม่ แต่ใจสัญญาที่ว่ากลับเป็นเหมือนข้อผูกมัดคนทั้งคู่เข้าไว้ด้วยกัน ส่วนเนื้อหาสัญญาที่ว่านั้นจะเป็นอย่างไร ไปติดตามได้ในเล่มเลยคะ

ด้วยรัก

Lilac

พลาดคนเลว

วันรุ่งขึ้น ซิววีไปทำงาน พอเข้าออฟฟิศก็ถูกสาวที่พรอนต์เรียกอีกแล้ว

“คุณซี วันนี้มีเค้กอะ!” ก้าวเฉียวส่งยิ้มหวานให้เขา

ซิววีมุ่นคิ้ว เขารักษาระยะห่างไม่ดีพอเธอ รอทำไมถึงรู้สึกว่าคุณนี่ เป็นมิตรกับเขามากขึ้นทุกวัน ซิววียื่นมือไปหยิบมา พลังเอ่ย “ขอบใจ” ด้วย น้ำเสียงเย็นชา

พอเข้าห้องทำงานมาเจออุ๋ซวง ซิววีก็ส่งเค้กให้อีกฝ่าย

“เอ่อ” อุ๋ซวงกำลังกินเค้กอยู่ รับมาอีกหนึ่งชิ้น ก่อนเอ่ยขึ้นด้วยความสงสัย “คุณไม่กินเหรอครับ”

ซิววีคลั่งสันจมุยกเอ่ยว่า “ฉันเคยบอกว่าคุณไม่ชอบกินของหวานไม่ใช่เหรอ”

อุ๋ซวง “...”

พอนั่งลง ซิววีก็หยิบเอกสารที่ซีเฟิงให้มาเมื่อวานขึ้นมา ยื่นให้อุ๋ซวง เอาไปส่งตามแผนก จากนั้นก็เปิดคอมพิวเตอร์

เห็นบนนั้นมีไฟล์สร้างใหม่เพิ่มขึ้นมา ซิววีกดเปิดดู ข้างในนั้นเป็นบันทึกการทำงานที่ซีเฟิงบันทึกไว้เมื่อวาน...ตั้งแต่เขาเข้าออฟฟิศมาจนถึงตอนเลิกงาน ก็โมงกินาที มีใครมาหา พูดคุยประมาณไหน ล้วนถูกบันทึกไว้อย่างตั้งใจ

ชื่อวีระบายยิ้ม นึกไม่ถึงว่าหมอนั้นจะตั้งใจขนาดนี้

ตอนกลางวันในออฟฟิศไม่มีธุระอะไรมาก ได้รับสายจากสวีจิ้ง ถามเขาว่า ตอนเย็นว่างไปกินข้าวด้วยกันหรือเปล่า

หลังจากกินมื้อดึกด้วยกันคร่าวก่อน ทั้งสองก็ไม่ได้เจอกันมาเกือบครึ่งเดือนแล้ว ชื่อวีจิ้งตอบตกลงด้วยความยินดี

ตกเย็นไปตามนัด ทั้งสองพูดคุยกันเรื่องงานของแต่ละคนบนโต๊ะอาหาร สวีจิ้งพูดกับเขาว่า “สัปดาห์ก่อนฉันไปทำงานที่เยียนเฉิงมา เจอเรื่องน่าสนใจมากเรื่องหนึ่ง”

ชื่อวี “เรื่องอะไร”

สวีจิ้งถามเขา “นายรู้จักหลินฮ่วนไหม”

ชื่อวีรู้สึกเหมือนเคยได้ยินชื่อนี้จากที่ไหน เขาชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนนึกขึ้นได้ว่าเคยฟังพวกชื่อหังคุยกันจึงถามว่า “ลูกชายมหาเศรษฐีเมืองเยียนเฉิงนะหรือ”

สวีจิ้ง “ใช่แล้ว เขาแน่แหละ เป็นคนที่มีชื่อเสียงมากในวงการทายาทเศรษฐี เขาโตกว่านายไม่กี่ปี แต่หมอนั้นแผนการแยบยล ต่างจากที่ฉันคิดไว้มาก”

ชื่อวีจำได้แค่ว่าหลินฮ่วนมีบริษัทเกมอยู่เหมือนกัน ทั้งยังเป็นคู่แข่งของชื่อหัง ดังนั้นจึงรู้สึกว่าคุณคนนั้นก็เป็นทายาทรุ่นสองที่ไม่เอาถ่านเหมือนกัน พอฟังสวีจิ้งพูดแบบนี้ก็รู้สึกสนใจขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว “ไม่เหมือนกันยังไง”

“เรื่องมันยาว” สวีจิ้งเอ่ยอย่างแซมซ้า “ปีก่อนมีบริษัทเทคโนโลยีเปิดใหม่สองแห่ง ที่หนึ่งทำสื่อวิดีโอบันเทิง ชื่อเสี่ยวเกอจื่อ อีกที่หนึ่งทำสื่อเสียงบันเทิง ชื่อเสี่ยวลี่เซวี่ สองบริษัทนี้พัฒนาไปอย่างเต็มที่ ปีที่แล้วพวกเขาระดมทุนขยายกิจการ เงื่อนไขชัดเจนมาก ทรายใดที่ลงทุนกับเสี่ยวเกอจื่อก็ห้ามลงทุนกับเสี่ยวลี่เซวี่ หากลงทุนกับเสี่ยวลี่เซวี่ก็ห้ามลงทุนกับเสี่ยวเกอจื่อ...เพราะเรื่องนี้กลับทำให้วงการธุรกิจให้ความสนใจไม่น้อย ถึงขนาดคาดเดากันว่าเรื่องนี้มีคนสร้างสถานการณ์อยู่เบื้องหลัง ที่จริงเจ้าของเป็นคนคนเดียวกัน”

ชื่อวี “ตกลงว่าเป็นคนคนเดียวกันจริงหรือเปล่า”

สวีจิ้งสายหน้า “ไม่ใช่ สัปดาห์ก่อนฉันเจอหลินฮ่วน เขาเล่าที่มาที่ไปของสองบริษัทนี้ให้ฉันฟัง พูดไปแล้วก็ตกลง ผู้ก่อตั้งของสองบริษัทเป็นแก่นักศึกษา

ดีเด่นสาขาวิทยาการคอมพิวเตอร์ของมหา'ลัย N ทั้งสองยังเป็นเพื่อนชั้นเดียวกันจริงๆ แล้วร่วมมือกันก็ได้ แต่เพราะตอนเรียนต่างมีความคิดที่จะสร้างกิจการของตัวเอง ไม่มีใครยอมใคร ก็เลยเติมพันทันว่าแยกกันไปทำบริษัท ภายในสามปี ขอเพียงบริษัทของใครใหญ่กว่าอีกบริษัท หนึ่งเท่าตัว คนที่แพ้ต้องมาทำงานให้อีกฝ่าย ดังนั้นนี่จึงเป็นแค่การแข่งขันของเด็กวัยรุ่นสองคนเท่านั้น”

ชื่อวี “มีเรื่องแบบนี้ด้วยเหรอ หลังจากนั้นล่ะ”

สวีจึงเอ่ยอย่างมีลึบลมคมใน “เรื่องราวดำเนินไปอย่างกับละคร พวกเราซานอวี่ยังมีส่วนร่วมด้วย”

ชื่อวีเริ่มสนใจ “หมายความว่าไง”

สวีจึง “ปีที่แล้วหลินส่วนลงทุนกับเสี่ยวเกอจื่อ ฉันเห็นว่าธุรกิจสื่อวิดีโอบันเทิงมีแนวโน้มเติบโตสูง เลยลงทุนตามไปด้วย ถือหุ้น 3% ไม่ถือว่าเยอะ หลินส่วนเป็นหุ้นส่วนรายใหญ่ ด้วยเงินลงทุนของเขา ปีที่แล้วเสี่ยวเกอจื่อพัฒนาไปเร็วมาก เกือบจะถึงเป้าหมายที่เติมพันทันไว้กับเสี่ยวสี่เซวี่ในตอนนั้นแล้ว แต่เสี่ยวสี่เซวี่ก็ไม่ยอมแพ้ สงครามของสองบริษัทยืดยาวไปถึงแปดเดือน ลึนปีนี้จะเป็วันสิ้นสุดการเติมพันทันสามปีของพวกเขา เสี่ยวเกอจื่อยังด้อยกว่านิดหน่อย ผู้ก่อตั้งคนนั้นร้อนใจก็เลยไปหาหลินส่วน อยากให้เขาลงทุนอีกก้อน”

ชื่อวี “หลินส่วนลงทุนใหม่”

สวีจึง “เขาลงทุน แต่เสี่ยวเกอจื่อแพ้”

ชื่อวีเอ่ยขึ้นด้วยความตกตะลึง “ทำไม”

สวีจึง “สัปดาห์ก่อนหลินส่วนนัดฉันไปเจอที่เขียนฉิ่ง จ่ายเงินซื้อหุ้นที่ฉันลงทุนกับเสี่ยวเกอจื่อในราคาสิบเท่า เอาหุ้นของซานอวี่ 3% ไป และได้อำนาจควบคุมหุ้นของเสี่ยวเกอจื่อ”

ชื่อวีงุนงง “เขาจ่ายราคาสูงขนาดนี้เพื่อจะเอาอำนาจควบคุมหุ้นของเสี่ยวเกอจื่อไปทำไม เขาอยากซื้อสองบริษัทนี้เหรอ”

สวีจึง “ไม่ ก่อนหลินส่วนลงทุนกับเสี่ยวเกอจื่อ ได้ทำสัญญาเติมพันทันกับผู้ก่อตั้งเสี่ยวสี่เซวี่ว่าขอแค่เขาได้อำนาจควบคุมหุ้นของเสี่ยวเกอจื่อ เสี่ยวสี่เซวี่ก็จะจ่ายเงินซื้อในราคาสามเท่า... ดังนั้นตอนนี้เสี่ยวสี่เซวี่จึงเป็นฝ่ายชนะ”

ชื่อวีกระจางแจ้งโดยพลัน ตอนแรกเสี่ยวสี่เซวี่แสร้งทำเป็นอ่อนแอ

ตลอด กระตุ้นให้เลี้ยวเกอจื่อตัดสินใจว่า ถ้าเลี้ยวเกอจื่อไม่เลือกทางที่เสี่ยง เพราะอยากเอาชนะ ก็คงจะไม่แพ้แบบนี้...

“เดี๋ยวนะ แต่ถ้าซานอวีไม่ได้หุ้น 3% หลินฮ่วนก็จะไม่ได้อำนาจควบคุม หุ้นซีใหม่”

“ไซ่” สวีจิ้งพยักหน้าเอ่ยทั้งยิ้ม “ตอนแรกเขาเสนอแค่สามเท่า ฉันต้องการสิบเท่า ของแบบนี้ต้องรีบฉวยโอกาสเข้าไว้”

ซือวีลอบตบตะลึงในใจ เห็นที่สวีจิ้งก็ไม่ใช่คนดีอะไร

เขาคຸ້ນคิดเล็กน้อยก่อนเอ่ยขึ้นด้วยความสงสัย “แต่เลี้ยวสี่เซวี่เอาเงินจากไหนมาซื้อเลี้ยวเกอจื่อ”

สวีจิ้งยิ้มยิ้ม “ยืมมาจากหลินฮ่วน”

ซือวี “...หา?”

สวีจิ้ง “ที่ๆ นายคิดไม่ถึงละสิ ที่จริงหมากกระดานนี้หลินฮ่วนเป็นคนช่วยผู้ก่อตั้งของเลี้ยวสี่เซวี่ ในสัญญาเดิมพันของหลินฮ่วนกับเลี้ยวสี่เซวี่ นอกจากช่วยให้เลี้ยวสี่เซวี่ได้เลี้ยวเกอจื่อมาแล้ว ยังจะให้เลี้ยวสี่เซวี่ควบรวมกับเลี้ยวเกอจื่อเพื่อขยายขนาดของกิจการเป็นสามเท่าจากตอนนี้ภายในสามปี ไม่อย่างนั้นสุดท้ายหุ้นส่วนเหล่านี้ก็จะกลับมาอยู่ในมือหลินฮ่วน”

ซือวี “เซี่ย...”

แต่ระยะขึ้นที่พุดมาช่างซับซ้อนอ่อนเงือกเกินไปแล้ว

“ดังนั้นฉันเลยบอกว่าหลินฮ่วนมีความคิดแบบยลโง่ละ” สวีจิ้งส่ายหน้าเอ่ยทั้งยิ้ม “วิธีการนี้ของเขา แม้กระทั่งฉันได้ฟังก็ยังต้องมองเขาใหม่”

ซือวีซักถามรายละเอียดเหล่านี้จากสวีจิ้งต่อด้วยความฮึกเหิม สวีจิ้งเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “ถ้านายสนใจวงการลงทุน ปิดเทอมนี้น่าจะมาอยู่กับฉันตั้งแต่แรก มีแต่ผู้คนและเรื่องราวสนุกๆ เต็มไปหมด”

ซือวีรู้สึกใจเต้น “รอปีหน้าแล้วกัน ปีนี้ผมต้องจัดการเรื่องเหมยเวยก่อน”

สวีจิ้งถามเขา “ทางด้านเหมยเวยตรวจสอบไปถึงไหนแล้ว”

ซือวีอธิบายคร่าวๆ แต่เขาไม่กล้าพุดละเอียดมาก กลัวมีคนสะกดรอยกำแพงมีหูประตูดมีช่อง

...

หลังมื้ออาหาร ซีอวีแย่งจ่ายเงินเช่นเคย สวีจิ้งเอ๋ยขึ้นอย่างช่วยไม่ได้
“ถ้านายเป็นแบบนี้ทุกครั้ง ต่อไปฉันคงไม่กล้าชวนนายกินข้าวแล้ว”

ซีอวีทำเป็นลืลาก่อนเอ๋ยว่า “คราวหน้าพี่ค่อยเลี้ยง”

ทั้งสองคุยกันไปพลางหัวเราะไปพลาง ตอนเดินออกไปข้างนอก ซีอวี
ได้ยินเสียงแว่วเหมือนใครกำลังพูดถึงเขาอยู่จึงหยุดฝีเท้า ฟังไม่ผิด มีคนกำลัง
พูดถึงเขาจริงๆ เสียงดังออกมาจากห้องรับรองแขกข้างๆ

สวีจิ้งพาเขามาร้านอาหารกวางตุ้งชื่อดังในเมืองไท่เหมิง แม้จะเป็นห้องรับรอง
ส่วนตัว แต่ก็เก็บเสียงรบกวนได้ไม่ดีเหมือนห้องรับรองของคลับเฮาส์เลขที่ 88
ถนนหวายจิน

ซีอวีเดินไปตามที่มาของเสียง ได้ยินคนในนั้นกำลังพูดว่า “นายผีเข้าหรือไง
ได้ยินเสียงใครก็เป็นซีอวีหมด!”

ซีอวีนั่งอึ้งไป ซีอหังกินข้าวอยู่ที่นั่นเหมือนกันเธอ

สวีจิ้งเห็นดังนั้นก็เดินมาหา ใช้สายตาถามซีอวีว่าเกิดอะไรขึ้น ซีอวีทำมือ
ให้เงียบ ทั้งสองฟังต่ออย่างเงียบเชียบ

“ฉันเล่นมาตั้งหลายปี เป็นครั้งแรกที่เจอคนแบบเขา พวกนายคงจะไม่เคย
สัมผัสความรู้สึกของสิ่งที่เห็นอยู่ตรงหน้าแต่กินไม่ได้ลิ้มรสชาติขนาดตอนผีนั่น
ยังอยากอ้อเขา... อ้ออย่าง เขารู้ว่าฉันสนใจเขา วันนั้นก็ยังหาผู้ชายมาเล่นละคร
ให้ฉันดู แม่เอ๊ย อยากจะตายอยู่แล้ว...” ถ้อยคำนี้ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าไอ้โรคจิต
คนไหนเป็นคนพูด

คนในห้องหัวเราะกันสนั่น ซีอหังเอ๋ยต่อว่า “คราวก่อนหาดารามาให้นาย
แล้วไม่ใช่เธอ ฉันว่าหน้าตาเหมือนซีอวีมากเลยนะ”

ถั่งเหว่ยเอ๋ “เหมือนกับผีนะสิ ทั้งบุคลิกทั้งท่าทางเทียบกันไม่ได้สักนิด!”

ซีอหัง “ฉันว่านายหาเรื่องเอง... เลิกคิดได้แล้ว เปลี่ยนเป็นคนอื่นไม่ได้
เธอ ทำไม่ต้องเลือกคนใหญ่คนโตด้วย พ่อฉันเจอพ่อเขายังต้องไว้หน้า”

ซีอวีสีหน้าเขียวปัด กลั้นโทสะในใจบอกตัวเองว่าอย่าลดตัวไปสนใจไอ้ขยะ
กลุ่มนี้ กลับไปก็จบเรื่อง

ทันใดนั้นเอง เขาพลันได้ยินซีอหังพูดขึ้นมาว่า “ฉันจำได้ว่าซีอวีมีน้องชาย
ฝาแฝดอยู่คนหนึ่ง”

“หา? ผาแฝดเธอ!” คราวนี้เป็นจูหลิน

“ใช่แล้ว ฉันเคยเจอตอนเด็ก หน้าตาเหมือนชื่อวีทุกอย่าง...แต่ว่าตอนหลัง พ่อแม่เขาหย่ากัน ชื่อวีไปอยู่กับพ่อ ส่วนน้องชายน่าจะอยู่กับแม่ หลังจากนั้น ก็ไม่ได้ติดต่อแล้ว”

“โอ้? แม่เขาทำอะไร” ถึงเหวยเย่ถาม

“รู้สึกว่าจะเป็นการหรือว่าพิธีกรรมอะไร สีมไปแล้ว สวยมากเลยละ” ชื่อหังกล่าว

“ฮ่าๆ เหวยเย่ นายมีบุญแล้ว ในเมื่อเป็นผาแฝด นายจะต้องลูกชาย ของประธานชื่อหยวนกั๊ปไม่ได้ แต่จะจะต้องลูกชายของดาราไม่ได้เหรอ นาย ไปเล่นกับน้องชายเขาแทนสิ!”

“หรือไม่ได้ยัวพวกเราช่วยนายลักพาตัวมา ใส่ยานิดหน่อย ให้นายหายอยาก ดีไหม”

“โอเคเดี๋ยวนี้ไม่แล้ว” ถึงเหวยเย่กล่าว

“ฮ่าๆๆ...”

“โครม” ขณะที่คนในห้องกำลังหัวเราะกันอย่างอกรสก็ได้ยินเสียงดังสนั่น ประตูห้องถูกถีบออกอย่างปาเถื่อน!

คนกลุ่มนั้นหันมาอย่างลนลาน พอเห็นคนที่ปรากฏตัวอยู่หน้าประตู ใบบนาก็พลันเปลี่ยนสี

“ซี...ชื่อวี...” ชื่อหังเป็นคนแรกที่รู้ตัวว่าแม่แล้ว

ชื่อวีก็วาดตามองพวกเขาด้วยสีหน้าที่ยิ้มเกรียมดูจับใจจอสู่รา จากนั้น ก็เดินเข้าไปหาถึงเหวยเย่โดยมีรังสีอำมหิตแผ่วนอยู่รอบตัว

ถึงเหวยเย่เห็นอีกฝ่ายปรากฏตัว ตอนแรกยังงุนงงอยู่ ผลคือพอชื่อวีเดิน ไปตรงหน้าก็กระซอกคอเสื้อเขาขึ้นมา แล้วต่อเข้าที่หน้าอย่างจัง

“อ้าก...!” ถึงเหวยเย่ร้องโอดครวญ กุมใบบนหน้าด้วยความเจ็บปวด

ชื่อวีบอกว่า “ไอ้เดรัจฉาน” ก่อนหยิบขวดเหล้าจากข้างโต๊ะมาฟาดใส่หัว ของถึงเหวยเย่เต็มแรง เขาไม่ยอมแรงแม้แต่หน่อย เลือดสีแดงฉานไหลทะลัก ออกมาจากหัวของถึงเหวยเย่

ชื่อวีบุกเข้ามากะทันหันเกินไป สวีจึงยังไม่ทันรู้ตัว ถึงเหวยเย่ก็กุมหัว

ทรุดตัวลงไปบนพื้นแล้ว

ผู้คนต่างตกตะลึง และเพราะตัวตนของซีอวีไม่ธรรมดา พวกเขาก็ไม่กล้าเข้ามาปกป้องถึงเหยี่ยวเหย่ เพียงแค่เข้ามามองและห้ามไว้เท่านั้น ยังมีคนเรียกชื่อของซีอวี อธิบายกับเขาอย่างสนลสาน “ซีอวี! พวกเราล้อเล่น!”

...ล้อเล่นนั่นแหละ ล้อเล่นแบบนี้แหละ

ซีอวีรู้สึกเหมือนมีเสียง “หึ่ง ๆ” ดังขึ้นข้างหู ร่างกายของเขาแทบระเบิด เขาหันมาต่อหน้าคนที่พูดว่า ‘ล้อเล่น’ หนึ่งหมัด ทำเอาคนคนนั้นร้อง “โหย้” แล้วถอยกรูดไป

ต่อYLESR ก็เพิ่งตามอง ค่อยคั่นพบว่าคนคนนั้นคือซีอหัง ซีอวีหนึ่งอิงไปเขายังจำเรื่องทีซีอหังเคยแย่งหุ่นยนต์ทรานส์ฟอร์เมอร์สของซีเฟิงไปได้อยู่ มักรู้ลึกรู้ใจว่าตอนนั้นต่อยกันไม่สะใจ ก่อนหน้านั้นเพราะไว้หน้า เขาเลยไม่เคยลงมือกับซีอหัง เมื่อครูนี้อปล่อยหมัดออกไปจึงรู้สึกสบายใจขึ้นมาบ้าง

แต่พอนึกถึงบทสนทนาที่ไอ้สารเลวกลุ่มนี้คุยกัน เลือดของซีอวีก็เริ่มพลุ่งพล่านอีกครั้ง

ขณะกำลังขอบตาแดงกำ คิดจะต่อยคนต่อ สวีจิ้งก็เข้ามาดึงตัวเอาไว้ รีบเอ่ยห้ามว่า “ซีอวี! หยุดต่อยได้แล้ว ใจเย็นหน่อย!”

ข้างนอกมีคนมางุดูไม่น้อยเพราะเสียงที่ดังออกมาจากในห้อง ทว่าซีอวีไม่เห็นและไม่ได้ยิน ราวกับเป็นเสือดาวที่โกรธจัด

บอดี้การ์ดที่ติดตามซีอวีก็ตามเข้ามา ทว่าไม่ได้มาเพื่อห้ามมวย แต่มายืนขนบซ้ายขวาเขาราวกับกำลังปกป้องเทพเจ้า

ขณะนั้นเองก็เพิ่งมีคนได้สติรีบเอ่ยอย่างสนลสาน “รีบแจ้งตำรวจ! เรียกรถพยาบาล! ถึงเหยี่ยวเสลบไปแล้ว! ถึงเหยี่ยวจะตายแล้ว!”

“ไม่...” ซีอหังกุมขมุกอยู่ แต่ยังไม่ลืมดึงคนคนนั้นไว้ เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเจ็บปวด “คนกันเอง... หึ่งนั้น... อย่าทำให้เป็นเรื่องใหญ่...”

ผู้เขียนมีเรื่องจะบอก
“บทแรก”

ชื่อหัง : อ্যালงมือ คนกันเองทั้งนั้น

ชื่อวี : ใครเป็นคนกันเองของเมิงไม่ทราบ!?

สบายสุด ๆ ไปเลย

กลับน้ำยามาเชื้อ ที่มีเฉพาะในโรงพยาบาลคละคลั่งทั่วจุมูก ทว่ารอบด้าน กลับเงียบสงบ

ชื่อวีมองหมอทายาแดงให้ตัวเองด้วยสีหน้าไร้อารมณ์...เพราะว่าต่อยศคนมา ชื่อนี้วตรงหลังมือจึงถลอก

“เสร็จแล้ว ที่อื่นไม่เป็นอะไรมาก” หมอททำแผลให้เขา พลังเหลือตามอง เล็กน้อย “วัยรุ่น คราวหน้าอย่าใจร้อนแบบนี้อีก...”

พูดจบก็ลุกขึ้นเดินออกไป สวีจิ่งเดินเข้ามาถามว่า “ดีขึ้นมาไหม”

ชื่อวีก็ม่น้ำซุด สีหน้ายังคงหม่นหมองไม่หาย

หลังเกิดเรื่อง สวีจิ่งจัดการเรื่องราวทั้งหมดด้วยความรวดเร็วสุดขีด ติดต่อกันที่ควรติดต่อ ทั้งยังส่งพวกเขาหลายคนมายังโรงพยาบาลเอกชนแห่งนี้

พอเห็นชื่อวีที่เงียบงันมาตั้งแต่แรกเริ่ม สวีจิ่งก็ทอดถอนใจ กล่าวพลอบอีกฝ่ายว่า “ไม่ต้องกังวล ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร ถ้าง่วงเหย่ฟื้นแล้ว สมอง กระทบกระเทือนเล็กน้อย หมอบอกว่าพักสิบกว่าวันก็หายแล้ว”

ชื่อวีพยักหน้า

สวีจิ่งเอ่ยอีกว่า “ฉันเพิ่งคุยกับพวกเขาไปว่าอยากจัดการเรื่องนี้ยังไง

จะให้ติดต่อกับผู้ใหญ่ของแต่ละฝ่ายหรือจะจัดการกันเองก็ได้...”

ชื่อวีถามเสียงเรียบ “พวกเขาว่ายังไง”

“พอพวกเขาได้ยินว่าจะติดต่อกับผู้ใหญ่ก็บอกว่าไม่ต้อง อาจจะถูกแล้วเหมือนกัน” สวีจิ้งหัวเราะอย่างช่วยไม่ได้ “อีกอย่างก็เป็นลูกของนักธุรกิจทั้งนั้น ซึ่งน้ำหนักดูแล้วก็เป็นแค่เรื่องวิวาทเล็กๆ น้อยๆ เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นบ่อยในวงการทายาทเศรษฐีในประเทศ”

ชื่อวีลุกขึ้นอย่างแฉะซ้า เอ่ยว่า “ผมจะไปเยี่ยมพวกเขา”

“ตอนนี้นายจะไปเยี่ยมพวกเขา?” สวีจิ้งนั่งอึ้งไป “นายหายโกรธแล้วหรือ”

“ชื่อหังบอกว่าพวกเราเป็น ‘คนกันเอง’ ไม่ใช่หรือ” ชื่อวียกยิ้มมุมปาก ทว่าสายตาดังคงเย็นเยียบ “ยังไงผมก็เป็นฝ่ายลงมือก่อน ต่อยเสร็จก็ต้องให้พุทราหวานใช้ไหม”

สวีจิ้ง “...”

สวีจิ้งพาชื่อวีไปยังห้องผู้ป่วยเดี่ยวของชื่อหังก่อน

ชื่อหังบาดเจ็บไม่หนัก ถูกเขาต่อยหมัดเดียวจึงแค่เลือดกำเดาไหล ตอนนี้นั่งฟังอยู่บนเตียงผู้ป่วยและทำแผลเสร็จแล้วเช่นกัน สำลีสองก้อนยัดอยู่ในรูจมูก หน้าด้านข้างบวมแดงเล็กน้อย

จูหลินนั่งอยู่ข้างๆ คุยเป็นเพื่อนเขา ราวกับน้อยครั้งนักจะเห็นชื่อหังถูกต่อยแถมยังรู้สึกสะใจเล็กน้อย ทั้งสองกันด่ากันไม่รู้ว่าคุยอะไรอยู่

พอเห็นชื่อวีเข้ามา ห้องผู้ป่วยก็เงียบงันลง

ชื่อหังถลึงตาใส่อีกฝ่าย เห็นได้ชัดว่ายังขุนแค้นที่ตัวเองโดนลูกหลงไปด้วย

“ชื่อหัง” ชื่อวีเดินไปที่ข้างเตียงเขา หัวคิ้วขมวดมุ่น น้ำเสียงจายแววรู้สึกผิดเล็กน้อย “เมื่อไหร่ที่ตัวเอง ฉันแค่อยากต่อยไอ้สารเลวถึงเหวยเย่ คิดไม่ถึงว่าแผลต่อยโดนนายไปด้วย ถ้าฉันเห็นว่าเป็นนาย ฉันคงไม่ลงมือกับนายแน่”

ชื่อหัง “...”

ชื่อวีโน้มตัวลงไป ใช้มือข้างที่บาดเจ็บสัมผัสแผลของชื่อหัง เอ่ยอย่างกังวลใจ “โอเคไหม”

“ซี้ด” ชื่อหังสูดปาก “ยะ...ยะ...อย่าจับฉัน เหวอเอ๊ย!”

“พรวด” ชื่อวี้อัดไม่ได้หลุดหัวเราะออกมา

ชื่อหังเอ่ยอย่างเดือดดาล “ยังจะหัวเราะอีกหรือ! ฉันโดนลูกหลงจากพวกนายจนแ่แล้ว!”

ชื่อวีอธิบายอย่างใจเย็น “พวกนายเอาฉันมาล้อเล่นก็ช่างเถอะ แต่ทำไมต้องพูดถึงน้องชายฉันด้วย ฉันเดินผ่านมาได้ยินพอดี ฉันไม่โกรธได้หรือ ถ้าเป็นนาย นายคิดดูถ้ามีคนคิดจะแตะต้องนาย พี่นายจะอดทนได้หรือ”

ชื่อหังหลบมือของชื่อวี ทำเสียงฮึดฮัดเอ่ยว่า “ฉันกับพี่ชายสนิทกันเหมือนนายกับน้องชายซะที่ไหน เขาแค่ให้เงินฉัน ไม่อยากมาสนใจฉันหรือ...”

นัยน์ตาของชื่อวีวูบไหว คิดในใจว่า มิน่า ชื่อหังถึงได้พูดจาล้อเล่นแบบนี้บนโต๊ะอาหาร...

คุยกับชื่อหังอยู่ครู่หนึ่ง เห็นท่าทีของชื่อหังอ่อนลงแล้ว ชื่อวีจึงค่อยไปหาถึงเหยี่ยวเย่ที่อยู่ห้องข้างๆ

บรรยากาศในห้องของถึงเหยี่ยวเย่กดดันยิ่งกว่าห้องของชื่อหัง มีคนหนึ่งอยู่กับเขาเช่นกัน แต่ทั้งสองไม่พูดไม่จา คนหนึ่งนอนเหม่ออยู่บนเตียง อีกคนนั่งเล่นมือถืออยู่ข้างๆ

ราวกับไม่คิดว่าชื่อวีจะมาเยี่ยม พอชื่อวีเข้าประตูมา ถึงเหยี่ยวเย่ก็จ้องชื่อวีตาเขม็ง ดวงตาคู่นั้นฉายแววเคลือบแคลงสงสัย โกรธเกรี้ยว โศกเศร้าเสียใจ และอารมณ์อื่นๆ อีกมากมาย

ชื่อวีเดินตรงเข้ามา เห็นศีรษะของถึงเหยี่ยวเย่ถูกห่อไว้ด้วยผ้าสีขาวจนเหมือนมัมมี่ก็ถามขึ้นอย่างเหน็บแนม “ทำไม ถูกฉันต่อยจนเอ๋ไปแล้วหรือ”

ถึงเหยี่ยวเย่ “...”

ชื่อวีเข้ามาใกล้ ถามเสียงเบา “หรือว่าต่อยจนนายมีสติขึ้นมาบ้าง”

ท่าทีของเขาที่มีต่อถึงเหยี่ยวเย่ต่างจากชื่อหังราวฟ้ากับเหว

ถึงเหยี่ยวเย่มองอีกฝ่าย ความเศร้าโศกในสายตากดข่มความโกรธเกรี้ยวลงไปเล็กน้อย เอ่ยเสียงแหบพร่า “ชื่อวี...”

“ทำเป็นน่าสงสารก็ไม่มีประโยชน์” ชื่อวีหรีตาลง ชมขู่อีกฝ่ายด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม “ถ้าคราวหน้ายังคิดเรื่องพวกนั้น เชื่อไหมว่าฉันจะต่อยนายอีก”

ถึงเหยยเห็นชื่อวีอี้มีให้ก็ราวกับถูกร่ายมนตร์ใส่ ทั้ๆที่ถูกทำร้ายมา แต่ก็ยังขอโทษอีกฝ่าย “นายอย่าโกรธเลย ที่คุยบนโต๊ะอาหาร พวกเราแค่ล้อเล่น...”

ชื่อวีแค้นเสียงเบา น้ำเสียงอ่อนลงเล็กน้อย “รักษาตัวให้ดี อีกสองวันค่อยมาเยี่ยมนายใหม่”

นัยน์ตาของถึงเหยยมีความหวังก่อตัวขึ้นร่ำไร เขาพยายามย่นกายลุกขึ้น มองแผ่นหลังของชื่อวีที่ห่างออกไป ตามขึ้นว่า “นายช่วย...อย่าบ่ลือกฉันได้ไหม”

ชื่อวีชะงักพีเห่า เดินออกไปโดยไม่หันกลับมามอง

พอออกจากห้องผู้ป่วย ชื่อวีก็เห็นสวีจี้กับสวีโอใจยืนคุยกัันอยู่ในพื้นที่พักผ่อนส่วนตัวจึงเข้าไปทักทาย “เลขาฯสวี”

สวีโอใจมองเขาด้วยสายตาจนใจ เอ่ยขึ้นว่า “เมื่อเย็นผมเดินออกไปเบ๊บเดียว พวกคุนต่อยกันได้อย่างไร”

ชื่อวี “ผมว่าวามเองครับ”

สวีโอใจทอดถอนใจ “คุนสวีอธิบายกับผมแล้ว พวกชื่อหังเป็นเด็กบางที่พุดอะไรไม่ระวัง คุนอย่าลดตั้ไปสนใจพวกเขาเลย”

“ขอโทษครับ คราวหน้าผมจะควบคุมตัวเอง” ชื่อวียื่นมือมา “ทำให้คุนเดือดร้อนแล้ว”

สวีโอใจจับมือกับอีกฝ่าย “ไม่เป็นไรครับ ะ ผมจัดการเรื่องต่างๆให้พวกเขาทุกวัน ซินตั้งนานแล้ว...”

สวีจี้เอ่ยขึ้น “เมื่อกี้ฉันบอกเลขาฯสวีแล้ว ค่ารักษาของพวกชื่อหังพวกเราจะรับผิดชอบเอง”

ชื่อวี “ดีแล้ว”

หลังจากบอกลาสวีโอใจ ทั้งสองก็ออกจากโรงพยาบาล

รวมแล้วเป็นเวลาสองชั่วโมง ความวุ่นวายก็สิ้นสุดลง

สวีจี้เรียกรถให้ไปส่งชื่อวีกลับโรงแรมก่อน พอขึ้นรถมาเขาก็ทอดถอนใจพลางเอ่ยว่า “รู้จักนายมาตั้งหลายปี เป็นครั้งแรกที่ฉันเห็นนายพุ่งออกไปต่อยคนอื่นอย่างคุนขนาดนี้”

ชื่อวี “...”

สวีจิ้งหันมามองเขา ถามด้วยรอยยิ้ม “ขอสัมภาษณ์นายหน่อยได้ไหม
ต่อให้คุณให้ความรู้สึกยังไง”

ชื่อวีหลับตาลง รีเฟล็กซ์ภาพเหตุการณ์ที่ร้านอาหารเมื่อสองชั่วโมงก่อน
ในสมอง

...

เนื่องจากตอนต่อคุณใช้แรงมากเกินไป กล้ามเนื้อแขนขวาของเขาจึง
กระตุกเกร็งเล็กน้อย แผลถลอกบนหลังมือยังมีอาการแสบๆอยู่

ทว่าตอนนั้นเขาไม่รู้สึกเกรงกลัว กลับกัน ยังฮึกเหิมอีกด้วย...เขารู้ว่า
การใช้ความรุนแรงไม่ถูกต้อง แต่ชั่ววินาทีนั้น ราวกับได้ปลดปล่อยอารมณ์
ที่กดข่มอยู่ภายในร่างกายมาเนิ่นนานออกมา รู้สึกสบายสุดๆไปเลย...

ชื่อวีลืมตา พลังเอ๋อขึ้นสองคำว่า “ฟินมาก”

สวีจิ้ง “...”

ทว่าสายตาของเขาตอนนี้สงบขึ้นแล้ว “สบายใจได้ จะไม่ทำแบบนี้อีกแล้ว”

เมื่อคุณนี้่่งอยู่ในห้องทำแผล ชื่อวีคิดทบทวนมาแล้ว

การระบายอารมณ์ออกไปอย่างไม่สนใจอะไรนั้นละเอียดมากก็จริง แต่
หลังจากระบายออกไปแล้วกลับต้องมาไตร่ตรองปัญหาเยอะเกินไป...วันนี้ยังดี
ที่เป็นชื่อหังกับถึงเหย่ยเย่ ยังดีที่ถึงเหย่ยเย่พื้นแล้ว ยังดีที่เขาไม่ได้ทำให้เป็น
เรื่องใหญ่มาก...ยังดีที่เขาเป็นลูกชายของซีหยวนเจิง

ถ้าเปลี่ยนเป็นคนอื่น เปลี่ยนคู่วิวาท และเขาเสียการควบคุมอีกนิด
สถานการณ์อาจไม่ได้คลี่คลายง่ายขนาดนี้

อีกอย่าง ถึงจะเป็นแบบนี้ เขาก็ยังต้องอดทนใช้ประโยชน์จากความรู้สึกดี ๆ
ของชื่อหังที่มีต่อตน ใช้ประโยชน์จากความหวังที่ถึงเหย่ยเย่มีต่อตนไปคลี่คลาย
สภาวะที่หยุดชะงัก

เงินทอง ความรู้สึก และเวลา...ทำเรื่องวุ่นวายหนึ่งเรื่อง ราคาที่ต้องจ่ายนั้น
เยอะมาก

ชื่อวีเตือนตัวเองในใจว่า คราวหน้าห้ามทำผิดพลาดแบบนี้อีก

เขาหวังว่าตัวเองจะเป็นผู้ชายที่นิ่งขริมและมองการณ์ไกลได้เหมือนอย่าง
ฟูเหยียนเซิง ไม่ใช่พวกชอบใช้กำลัง

สวีจิ้งมองอีกฝ่ายอยู่ครู่หนึ่ง พลันเอ่ยขึ้นว่า “ตอนแรกฉันคิดว่าฉันเข้าใจ นายมาก แต่เมื่อก็เพิ่งค้นพบว่าความเข้าใจของฉันที่มีต่อนายนั้นน้อยเกินไป”

ชื่อวี้กำลังคิดจะพูดบางอย่าง รถก็หยุดลง ถึงโรงแรมแล้ว

“จริงสิ” สวีจิ้งหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาจากกระเป๋าทางเกงส่งให้อีกฝ่าย “เมื่อก็ตอนที่นายต่อยพวกเขา มือถือตกพื้นนะ”

ชื่อวี้รับมาแล้วเอ่ยขอบคุณ สวีจิ้งกล่าวต่อว่า “พักผ่อนให้ดี ถ้ารู้สึก ไม่สบายตัว พรุ่งนี้ก็ลางาน ไม่ต้องไปทำงานหรอก”

ชื่อวี้ตอบ “อืม” หนึ่งคำ “พี่ก็รีบกลับไปพักผ่อนเถอะ...”

พอเปิดประตูลงจากรถและเข้าโรงแรมไป ชื่อวี้ก็เห็นฟู่เหยียนชิงนั่งคุยกับ ซีเฟิงอยู่บนโซฟาโลชั่น

ขณะที่เขาเดินเข้าไป ฟู่เหยียนชิงก็มองเห็นพอดี พลันลุกขึ้นเดินมาหา “โทร.หาคุณตั้งหลายสายทำไมไม่รับ” ชายหนุ่มเดินเข้ามาใกล้พลางเอ่ย ถาม

ชื่อวี้ชะงักงัน หยิบมือถือออกมาปลดล็อก เห็นบนหน้าจอไม่มีการแจ้งเตือนอะไร พอเปิดดูประวัติการโทร. จึงค่อยเห็นเบอร์ที่ไม่ได้รับทำสาย เป็นเบอร์ของ ฟู่เหยียนชิงทั้งหมด อีกทั้งยังโทร.เข้ามาตั้งแต่เมื่อสองชั่วโมงที่แล้ว

แปลกจึง สวีจิ้งเห็นสายเรียกเข้าของฟู่เหยียนชิงทำไมไม่บอกเขา

“เมื่อก็มือถือไม่ได้อยู่กับผมเลยไม่เห็น” ชื่อวี้อธิบายโดยไม่ใส่ใจเรื่องเล็ก ๆ แบบนี้ เขาเก็บมือถือแล้วถามพวกเขาว่า “พวกคุณมาทำอะไรที่นี่”

ซีเฟิงรีบอธิบาย “ฉันก็เพิ่งถึง เห็นพี่ฟู่ นั่งอยู่ตรงนี้เลยเข้ามาถาม พี่งูรู้ว่า เขารอนายอยู่”

ชื่อวี้ “ฉันให้การ์ดห้องกับนายไปแล้วไม่ใช่หรือ”

ซีเฟิงเอ่ยอย่างกระอักกระอ่วน “ฉันถามเขาว่าจะขึ้นไปรอไหม เขาบอกว่า นายไม่อยู่ห้อง เขาไม่สะดวกขึ้นไปพร้อมฉัน”

ชื่อวี้ “...”

ชื่อวี้เซิดหน้าใส่ซีเฟิงเล็กน้อย “นายขึ้นไปก่อนแล้วกัน ฉันจะคุยกับเขา ตรงนี้หน่อย”

ซีเฟิงตอบ “อ้อ” หนึ่งคำ เหลือบมองฟู่เหยียนชิงเล็กน้อย ทั้งสองสบ

สายตากันราวกับกำลังสื่อสารอะไรบางอย่างทางกระแสจิต

พอซีเฟิงแยกตัวไป ซีอวีจึงค่อยถามฟูเหียนชิง “ดีขนาดนี้แล้ว มาหาผมมีธุระอะไร”

ฟูเหียนชิงมุ่นคิ้วจ้องแปลที่มีมืออีกฝ่าย “สวีอีใจบอกว่านายต่อยกับคนอื่นบาดเจ็บ แถมยังเข้าโรงพยาบาล...เกิดอะไรขึ้น นายต่อยกับคนอื่นเป็นด้วยเหรอ”

ซีอวีเกือบลืมนึกไปแล้วว่าฟูเหียนชิงเป็นเพื่อนกับสวีอีใจ แต่เขาก็รู้สึกแปลกอยู่ลึก ๆ ว่าทำไมสวีอีใจถึงบอกฟูเหียนชิงทุกเรื่อง

“หนังถลอกนิดหน่อย ไม่ได้เป็นอะไรมาก” ซีอวีให้อีกฝ่ายดูครู่หนึ่ง เลิกคิ้วเอ่ยว่า “คุณมาด้วยเรื่องนี้?”

“เขาพูดซะเวอร์วัง ผมโทร.หาคุณก็ไม่รับสาย เลยเป็นห่วง” ฟูเหียนชิงพินิจมองอีกฝ่ายหัวจรดเท้า “แต่ว่าดูท่าที่คุณตอนนี้อยู่แล้ว เหมือนจะไม่ได้บาดเจ็บอะไรเลย...เอาเถอะ ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร ฉันผมกลับแล้ว”

พอเห็นฟูเหียนชิงทำท่าจะไป ซีอวีก็เรียกเขาไว้พลางเอ่ยว่า “คุณ...แต่มาดูผมเหอ”

“แล้วทำไมล่ะ” ฟูเหียนชิงยกมือขึ้นดูนาฬิกา “เที่ยงคืนกว่าแล้ว ผมนั่งรอคุณอยู่ตรงนี้มาเกือบสองชั่วโมง พรุ่งนี้ยังต้องทำงานอีก”

“อ้อ...” ได้ยินว่าอีกฝ่ายรอตนมาสองชั่วโมง ซีอวีก็รู้สึกดีใจขึ้นมาอย่างไร้สาเหตุ “วันนี้ดีมากแล้ว ไม่ชวนคุณขึ้นไปนั่งดีกว่า พรุ่งนี้เย็นกินข้าวด้วยกันไหม”

ฟูเหียนชิงพยักหน้า “ได้ พรุ่งนี้ค่อยนัดกัน”

ซีอวีส่งฟูเหียนชิงด้วยสายตา จากนั้นก็กลับห้อง ซีเฟิงเข้ามาต้อนรับ ทั้งยังถามเรื่องที่ซีอวีวิวาทและบาดเจ็บ เมื่อครู่ฟูเหียนชิงน่าจะบอกเขาที่ลิบบี้

ซีอวีตอบไปสองประโยค ไม่อยากเล่ารายละเอียดให้อีกฝ่ายฟังมากนัก ทว่าพอนึกถึงสายตาของน้องชายที่สับสนกับฟูเหียนชิงเมื่อครู่ ซีอวีก็รู้สึกระแวง จ้องซีเฟิงแล้วถามว่า “ซีเฟิง ฉันมีเรื่องถามนาย”

ผู้เขียนมีเรื่องจะบอก “บทแรก”

ชื่อหัง : เวรเอี้ย เวรเอี้ย จูหลิน นายเห็นสายตาที่ชื่อวีมองฉันเมื่อกี้ใหม่
พี่ชายฉันยังไม่เคยมองฉันอย่างอ่อนโยนขนาดนี้! เขากินยาผิดมาหรือเปล่า

จูหลิน (ปากอ้าตาค้าง) : นายก็ได้ประโยชน์มากนี่นา...

จินหนาน (ปากอ้าตาค้าง) : ถังเหยี่ยวต้องถูกซ่อมจนเอ๋อไปแล้วแน่ๆ
เกือบถูกเขาเปิดกะโหลกแล้วยังจะขอโทษคนที่ทำร้ายร่างกายอีก!?

สวีจิ่ง (ปากอ้าตาค้าง) : น้องชายผู้ไร้เดียงสาที่ฉันเลี้ยงดูมาตั้งแต่เด็ก
กลายเป็นคนดุร้ายขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่

...

ชื่อวี : ซีเฟิง ฉันมีเรื่องจะถามนาย

ซีเฟิง : ช่วยแล้ว ทลปได้แค่ชั่วคราว แต่ทลปไม่พันตลอดไป!

...

เขาโง่เกินไป

“...ถามอะไร” ความรู้สึกถึงวิกฤตอันแรงกล้าพุ่งพรูขึ้นมาในใจของซีเฟิง
 “เมื่อที่ฟูเหียนเซิงคุยอะไรกับนายที่ลือขี้” ซีอวีถาม
 “เปล่านี้ ฉันบอกแล้วไง ฉันก็เพิ่งกลับมา...” ซีเฟิงหวาดวิตก ท่าทีที่มีพิรุณ
 ก็ยิ่งเด่นชัด ทำเอาเรดาร์บนตัวซีอวีร้องดัง ‘ตืด ๆ’
 ...ต้องมีอะไรแน่!

เขานึกความน่าจะเป็นออก พลันหรีตาลง ถามขึ้นว่า “นายเคยเจอเขามาก่อนหรือ”

ซีเฟิง “เปล่านี้...”

พอเห็นน้องชายหลุบตาลงเล็กน้อยเพื่อหลบสายตา ซีอวีก็เข้าใจโดยพลัน
 “พวกนายเคยเจอกัน!”

ซีเฟิง “!”

ซีอวีคิ้วตั้ง “นายมานี่! อธิบายมาให้หมดนะ!”

ซีเฟิงแกล้งโง่ต่อ พลังถอยไปข้างหลังอย่างใจเสาะ “อธิบายอะไร ฉันไม่เคยเจอเขาจริง ๆ...”

“นายยังกล้าหลบฉัน?” ซีอวีพุ่งเข้าไป ใช้มือข้างที่เต็มไปด้วยยาแดง

จับแขนซีเฟิง

“อย่า...!!!” พอเห็นหลังมือสีแสบตาของพี่ชาย ซีเฟิงก็กลัวว่าถ้าตนตื่นจะทำให้อีกฝ่ายเจ็บ จึงเอ่ยอย่างขอมแพ้ “อย่าขยับๆ! ฉันทุตแล้ว!”

ต่อจากนั้นครึ่งชั่วโมง ซีเฟิงก็เล่ารายละเอียดเรื่องที่เขารู้จักกับฟูเหยียนเซิง... ตั้งแต่ได้รับคำขอเป็นเพื่อนในวีแชตจากอีกฝ่าย จนถึงตอนเจอกันที่ทำเรือซิงเยร์ รวมถึงเรื่องที่ว่าเคยเกิดการเข้าใจผิดอะไร หลังจากนั้นก็บอกวีแชตของซีอวีกับอีกฝ่าย ไล่มาถึงการสมรู้ร่วมคิดของฟูเหยียนเซิงกับเขาที่หน้าประตูวันก่อน... บอกไปจนหมดเปลือก!

พอเห็นท่าทางไร้เดียงสาของน้องชายแล้ว ซีอวีก็อยากจะทำอีกฝ่ายเพื่อระบายอารมณ์อีกครั้ง

เขากัดฟันยื่นยื่นรายละเอียดจากอีกฝ่าย “แปลว่าเดือนสี่ที่แล้วพอฉันกลับจากไท่เจิง เขาก็แอดเพื่อนนายไป?”

ซีเฟิง “ฉันไม่ได้รับ...”

ซีอวี “เขายังโทร.หานายด้วย?”

ซีเฟิง “แค่ครั้งเดียว เขาบอกฉันว่านายจูบกับเขาที่บาร์เหล้า ฉันเลยบล็อกเขา”

ซีอวี “...”

ซีอวีเลิกคิ้ว “เดือนห้าปีที่แล้วนายเจอเขาที่ทำเรือซิงเยร์?”

ซีเฟิงทำไม่ทำมือพลางเอ่ยว่า “ตอนนั้นเขาจำไม่ได้ เห็นฉันอยู่กับหลิงเซอ ก็คงคิดว่านาย ‘นอกใจ’ ละมั้ง”

ซีอวี “...”

...นอกใจกับหัวหน้านายสิ! ฉันเคยคบกับเขาเธอ

ซีอวี “เพราะฉะนั้นนายก็เลยบอกชื่อกับเบอร์โทร.ของฉันกับเขา”

“ใช่แล้ว” ซีเฟิงเถียงคอเป็นเอ็น “แต่นายจะมาโทษฉันไม่ได้ นายเป็นคนโยนขว้อนมาให้ฉันก่อนไม่ใช่เธอ!”

ซีอวีมองอีกฝ่ายด้วยสายตาเย็นชา “หลังจากนั้นก็ไม่ได้เจออีกเลย?”

ซีเฟิงหดคอก “เพิ่งมาเจอกันเมื่อคืนวันก่อน...”

ซีอวี่เล็กคิ้ว “เขาให้นายเล่นละครให้ฉันดู?”

ซีเฟิง “อืม...”

พอเห็นใบหน้าบูดบึ้งของพี่ชาย ซีเฟิงก็รู้สึกว่ามันถูกคนแซ่ฟู่หลอกแล้ว บอกว่าพี่ชายจะอับอายหน้าแดงเพราะหลอกเขา...ตดเหม็น! พี่ชายนิสัยเสียของเขา ไม่เพียงไม่มีที่ทำสำนักผิด ตอนนี่ยังสอบปากคำคนอย่างไม่ละอายใจด้วย

แต่ซีเฟิงนึกขึ้นได้ว่าตนก็เคยหักหลังพี่ชายช่วยคนนอก จึงรู้สึกผิดในใจ กล้าโกรธแต่ไม่กล้าพูด

ตอนนี้เขาแค่รู้สึกแปลกใจ “พี่ ตกลงว่านายกับพี่ฟู่เป็นอะไรกัน ทำไม นายไปจูบกับเขาที่บาร์เหล้าได้ หรือว่านายก็เป็น...”

“นายไม่เคยเล่นเกมจริงหรือกล้าเหรอ!” ซีอวี่ถลึงตาใส่อีกฝ่าย แน่นอน ว่าเขาบอกไม่ได้ว่าตัวเองอ่อยผู้ชายคนนี้เพราะอิทธิพลจากซีเฟิง “จูบพรรคนั้น คิดเป็นจริงเป็นจังได้ด้วยเหรอ”

ซีเฟิง “อ้อ...”

ที่แท้ก็แค่เล่นเกมนี้เอง! มิน่า พี่ชายเขาถึงไม่อยากยอมรับ...แปลว่าเขา เข้าใจพี่ชายผิดไปสินะ ที่จริงแล้วมีแต่คนแซ่ฟู่ที่ลืมหืมพี่ชายไม่ลง ตามคือไม่เล็ก? ก็จริง เขากับพี่ชายหน้าตาเหมือนกัน รู้สึกเคยชินกับเรื่องพรรคนั้นแล้ว

ซีอวี่ถามต่อว่า “นายเรียกเขาว่าพี่ฟู่ได้ยังไง”

ซีเฟิง “เมื่อกี้ฉันเรียกเขาว่าอาจารย์ฟู่ เขาบอกว่าเขาไม่ใช่อาจารย์ฉัน ให้ฉันเรียกเขาว่าพี่ฟู่”

ซีอวี่แค้นหัวเราะในใจ ถามต่อว่า “ไม่ได้คุยเรื่องอื่นกันจริงๆเหรอ”

ซีเฟิง “เขาแค่ถามฉันว่านายรู้เรื่องที่ผมเคยเจอเขาหรือเปล่า ฉันบอกว่าไม่รู้”

ซีอวี่ “ไม่มีเรื่องอะไรปิดบังฉันแล้วใช่ไหม”

ซีเฟิงยกสองมือขึ้น “ไม่มีแล้ว! บอกนายไปหมดแล้ว!”

พอเห็นน้องชายท่าทางบริสุทธิ์ใจ ซีอวี่ก็เชื่อในที่สุด “เห็นแก่ที่นายสารภาพ อย่างจริงใจ ฉันจะไม่เอาเรื่องนายแล้วกัน...”

ซีเฟิงนั่งอึ้งไปครู่หนึ่ง แค่นี้ก็จบแล้วเหรอ

ซีอวี่ “ดีหนึ่งกว่าแล้ว พรุ่งนี้นายยังต้องไปทำงานแทนฉัน รีบไปนอนเถอะ”

ซีเฟิงเห็นแผลของพี่ชายก็ถามว่า “ให้ฉันนอนเตียงเธอ”

ซีอวีโบกมือปัดอย่างใจกว้าง “ฉันยังมีเรื่องต้องทำ นายไปนอนก่อน” ก่อนนี้ก็จะไร้อะไรขึ้นได้ เอ่ยกำชับอีกว่า “จริงสิ คราวหน้าถ้านายมาที่นี่พยายามคอนเฟิร์มกับฉันหน่อย ช่วงนี้อ่าเฟิงปรากฏตัวพร้อมกันในที่สาธารณะ”

พอซีเฟิงไปนอน ซีอวีก็นั่งอยู่บนโซฟาห้องนั่งเล่น ก่อนวิเคราะห์เรื่องทั้งหมดนี้อย่างละเอียดอีกครั้ง...

ที่แท้ฟูเหียนเซิงก็รู้ว่าถูกเขาหลอกตั้งแต่เมื่อเดือนห้าปีที่แล้ว ที ๆ ผู้ชายคนนี้รู้ตั้งแต่แรกแล้วว่าเขาคือใคร!

แต่หลังจากฟูเหียนเซิงได้วีแชตตนมาจากซีเฟิง ทำไม่ไม่แอดมาเลย

...

ใช่ เขาเคยหลอกอีกฝ่ายมาครั้งหนึ่ง ถ้าแอดมาโดยตรงจะต้องถูกปฏิเสธแน่...คงคาดการณ์ได้ว่าวิธีนี้ความสำเร็จต่ำ เลยใช้วิธีอื่นเพื่อเข้าไปใกล้เขาแทน ถ้าสืบตัวตนของเขาได้ ก็จะได้รู้ความสัมพันธ์ของตระกูลซีและตระกูลชือ จากนั้นก็เข้าหาเขาผ่านทางสวีอี้โจว...

แต่ฟูเหียนเซิงรู้ได้ยังไงว่าเขาต้องการความช่วยเหลือเรื่องการวิเคราะห์การเงิน ถ้าเขาเป็นลูกคุณหนูเหมือนชือหังละ ถ้าเขาไม่ได้สนใจความสามารถเหล่านั้นของฟูเหียนเซิงละ

...

ไม่...

ด้วยฐานะอย่างพวกเขาย่อมต้องการคนมีความสามารถแบบนี้ ไม่ช้าก็เร็วต่อให้ไม่ใช่อาจารย์ ก็อาจจะเป็นเลขพาเติมเวลาเหมือนอย่างสวีอี้โจว หรือไม่ก็ผู้ช่วยด้านการทำงาน ฟูเหียนเซิงมั่นใจว่าเขาจะต้องสนใจตนเองแน่นอน!

พอนึกถึงรายงานวิเคราะห์ระดับต้นราคาห้าพันที่อีกฝ่ายทำให้ ระบุรายการบริการที่ส่งมาให้เขาดู รวมถึงสัญญาที่ร่างขึ้นเป็นพิเศษเพื่อเขา แถมยังพูดทำนองว่า ‘มีแค่เขาที่ให้บริการแบบนี้’ ซีอวีก็รู้สึกอยากหัวเราะ หัวเราะที่ตนติดกับดักของอีกฝ่ายมาตลอด ติดกับดักด้วยความพึงพอใจ ทั้งยังหลงคิดไปว่าตัวเองได้เปรียบ...

เขาโง่งจริง ๆ

ไม่เพียงแค่นี้ ยังมีบทสนทนาประจำวันเหล่านั้นของเขากับฟูเหียนเซิง อย่างเช่นจงใจถามว่าเขาเป็นเด็กเรียนที่สุภาพเรียบร้อย ผอมกะหร่องจนลมพัดปลิวหรือเปล่า หลอกให้เขาบอกส่วนสูงและน้ำหนักของตัวเอง รวมถึงนัดเจอเขา ตอนกลับประเทศ จงใจถามเขาว่าดื่มเหล้าได้ไหม รู้จักสกายไลน์หรือเปล่า และ แสร้งทำเป็นเจอเขาครั้งแรก...

...เซีย

ก่อนหน้านี้เขายังหาข้ออ้างต่างๆ นานาแทนอีกฝ่ายว่าเป็นแค่เรื่องบังเอิญ ทั้งยังมองว่าคนแบบฟูเหียนเซิงไม่มีทางสร้างสถานการณ์เพื่อตนเองขนาดนี้แน่นอน...

โง่เกินไปแล้ว!

ถ้าตอนนี้คนแซ่ฟู่อยู่ตรงหน้าเขา เขาจะต้องจัดทุซกีเขย่าตัวคนเวอร์ชันคนจริงให้อีกฝ่ายลิบนาที่เต็มๆ!

แต่ในใจซีอวี่ยังรู้สึกไม่เชื่อมั่นว่าผู้ชายคนนี้จะใช้เวลาลิบหกเดือน หรือเกือบห้าร้อยวันเต็มๆ ในการเดินอ้อมอย่างยิ่งใหญ่เพียงเพื่อจะปล่อยให้เขาติดกับแค่วัยรุ่นแปลกหน้าที่จับกันในบาร์เหล้า?

หรือว่าหลังจากฟูเหียนเซิงรู้จักกับเขาผ่านทางสวีอิวใจแล้ว ก็ค้นพบโดยบังเอิญว่าพวกเขาคือคนคนเดียวกัน จึงค่อยเริ่มวางแผน

...เรื่องนี้ซีอวี่คิดว่ายังต้องยืนยันอีกครั้ง

แต่ไม่ว่าจะเป็นแบบใด ซีอวี่ก็ยอมรับว่าผู้ชายคนนี้มีคามอดทนและแผนสูงมากจริงๆ และเขาก็หนีถืออีกฝ่ายมากขึ้นด้วยเหตุนี้

อีกอย่าง ฟูเหียนเซิงก็น่าจะรู้ว่าซีเฟิงต้องสารภาพกับตนไม่ช้าก็เร็ว? ยังไงพวกเขาก็เป็นพี่น้องกัน ซีเฟิงไหนเลยจะช่วยคนนอกไปตลอด

ไม่ว่าแม่แต่ถ้อยคำที่คุยกับซีเฟิงที่ลิอบบีคืนนี้ ก็กำลังบอกไว้ซีเฟิงให้บอกความจริงออกมา

แต่ฟูเหียนเซิงไม่กลัวว่าเขาจะรู้ความจริงแล้วโกรธอีกฝ่ายที่ทำให้แอบอายจนตัดออกจากชีวิตอย่างสิ้นเชิงเธอ

ไม่สิ...

ซีอวี่นึกถึงวันที่กินปลาหม้อดิน ฟูเหียนเซิงเคยพูดว่า...‘ยังเหลืออีกหนึ่ง

เดือนกว่าๆ ด้วยไหวพริบของคุณแล้ว ผมว่าคุณน่าจะหาเจอ’

“หึ...” ซือวีหัวเราะออกมา

คำพูดที่ว่า ‘คุณสังเกตเอง’ จะไม่บังคับคุณ’ ผู้ชายคนนี้ก็กำลังใช้วิธีการต่างๆ นานาในการบอกใบ้ว่าตัวเองอยากได้อะไรกันแน่

ไม่แน่ว่าตั้งแต่ที่หายากครั้งนั้น อีกฝ่ายก็เริ่มจู่โจมแล้ว!

แถมยังคิดอย่างโง่กว่าซือวีจะสังเกตเห็น!

ยอดเยี่ยม ฟูเหียนชิง ยอดเยี่ยมจริง ๆ

ซือวีท่องชื่อของอีกฝ่ายในใจเข้าไปซ้ำมา ยิ้มพลงลุกขึ้นยืน

ผู้ชายคนนี้ไม่เลวเลยจริงๆ

เช้าวันรุ่งขึ้น ซีเฟิงถูกพี่ชายปลุกให้ตื่น

ตอนกินอาหารเช้า ซือวีกำชับอีกฝ่ายว่า “จริงสิ คราวหน้าถ้าฟูเหียนชิงถามนายอีกว่าสารภาพกับฉันหรือยัง นายก็ตอบไปว่า ‘ยัง’ เข้าใจไหม”

ซีเฟิงนั่งอึ้ง เอ่ยว่า “พี่ พี่สองคนเล่นอะไรกันอยู่”

ซือวี “ไม่ต้องถามเยอะ ทำตามก็พอแล้ว กินเสร็จหรือยัง กินเสร็จก็รีบลงไปซะ เลขาน่าจะมารออยู่ข้างล่างแล้ว”

ซีเฟิง ...

...โลกนี้อยู่ยากเกินไปแล้ว!

...

ไปถึงบริษัทตอนแปดโมงห้าสิบนาที เนื่องจากนอนไม่พอ ซีเฟิงเดินเข้าไปถือหวาดไม่ได้

“คุณซี เมื่อคืนนอนไม่พอหรือคะ” ก้าวเฉียวตาแหลมและมีน้ำใจ “รับพานาคอตต้ากาแฟหน่อยไหมคะ”

ผู้หญิงคนนี้ทำพานาคอตต้ากาแฟเป็นด้วยเหรอ ซีเฟิงเข้าไปใกล้ด้วยความอยากรู้ อยากเห็น

ก้าวเฉียวรีบยื่นพานาคอตต้าให้อีกฝ่ายพลางอธิบายว่า “ชิ้นนี้ทำจากกาแฟสดกับนมสดเลยนะคะ เฟิงหยิบออกมาจากตู้เย็นเมื่อเช้า ยังเย็นอยู่เลย”

ซีเฟิงกวาดตามองบนโตะเล็กน้อย เห็นบนนั้นยังมีพานาคอตต้าสีเขียวชา สีขาวนม สีเหลืองนม และสีต่างกันอีกห้าหกสี พอวางอยู่ด้วยกันแล้วเฝ้ายวน สายตาเป็นพิเศษ

“พวกนี้...รสอะไร” เขาถาม

กัวเจียวเนียนตาบัพไหว ซึ่ที่พานาคอตต้าแล้วอธิบายทีละชิ้น “รสชาเขียว รสกะทิ รสนมข้น...รสนมข้นก็อร่อยมากนะคะ คุณซึ่จะเอาด้วยไหม”

ซีเฟิงเห็นใบหน้าแต่มียิ้มที่ประชิดเข้ามาของสาวน้อยก็พลันได้สติว่าตอนนี้ ตนกำลังแสดงเป็นประธานจอมเผด็จการอยู่จึงรีบถอยหลัง ซักสีหน้าหนึ่งซริม พลงเอ่ยว่า “ซึ่ขึ้นเดี๋ยวก็พอแล้ว”

พุดจบก็จากไปด้วยสีหน้าซึ่งขัง

พอเข้ามาในห้องทำงาน ซีเฟิงจึงค่อยแกะซ้อนพลาสติกที่กัวเจียวให้มา พลงตักขนมเข้าปาก

“...!” อูย~~ รสชาติไม่เลวเลย!

พลงเผยหน้าขึ้นมาก็เห็นอู๋ซวงจ้องมาด้วยสีหน้าตกตะลึง ซีเฟิงรีบทักทายว่า “อรุณสวัสดิ์”

อู๋ซวง “...อรุณสวัสดิ์ครับ คุณซึ่”

ซีเฟิงมองพานาคอตต้าสีชมพูพีชในมืออู๋ซวง อดถามไม่ได้ว่า “ของนาย เป็นรสอะไร”

อู๋ซวง “ระ...รสพีชครับ”

ซีเฟิงตอบ “อ้อ” ก่อนถือพานาคอตต้าเดินไปนั่งตรงโตะพีชชาด้วยสีหน้า เกรงซริม คิดในใจว่ารสพีชของอู๋ซวงดูน่ากินมาก ไม่รู้ว่าข้างนอกมีขายแบบเดียวกันไหม ถึงตอนนั้นจะได้ซื้อให้หลังเข่อกิน

พอซีเฟิงออกไปไม่นาน ซิววีก็หาเวลาไปเยี่ยมซือหังกับถึงเหว่ยเย่ที่ โรงพยาบาล

อันที่จริงอาการบาดเจ็บของซือหังไม่จำเป็นต้องนอนโรงพยาบาล แต่หน้า มีรอยช้ำดูไม่ค่อยดี ออกไปถูกคนเห็นเข้าคงจะเสียหน้า ก็เลยรักษาตัวที่ห้อง ผู้ป่วยวีไอพีของโรงพยาบาลเอกชนเสียเลย

ชื่อวีซื้อดอกไม้สดไปให้พวกเขาสองคน พอถึงแล้วก็ไปหาซื้อหังก่อน
ทักทายกันไม่กี่ประโยค ชื่อวีก็ถามอีกฝ่ายว่า “จริงสิ ชื่อหัง ปิดเทอม
ฤดูร้อนปีที่แล้ว ทำไมนายคิดอยากไปอเมริกา”

กดลองอ่าน

ผู้เขียนมีเรื่องจะบอก “บทแรก”

พี่น้องนั่งลงพูดคุยกันอย่างเปิดเผย

ซีเฟิง : พี่ หรือว่าพี่ก็เป็น...

ซีอวี : ห้ามถาม! ไม่ใช่!

ซีเฟิง : ...???

...

ซีอวี : เห็นแก่ที่นายสารภาพอย่างจริงใจ คราวนี้ฉันจะไม่เอาเรื่องนาย แต่ถ้านายคิดเข้าข้างคนอื่นอีก อย่าหาว่าฉันไม่เห็นแก่ความเป็นพี่น้อง!

ซีเฟิง : นายคิดจะทำอะไร → _ →

ซีอวีเสวยยิ้ม : ลักพาตัวหลังเชื่อมมาทำบุญบุญย่า ฉันหน้าตาเหมือนนาย เขาปฏิเสธฉันไม่ได้แน่

ซีเฟิง (นึกถึงการแสดงเมื่อคืนก็รู้สึกกระวนกระวาย) : นายเป็นปีศาจหรือไง! QAO